

# Sikarsam Ete Sikarım

– İpciERDOĞAN · 15 Şubat 2019

## SIKARSAM ETE SIKARIM!

### Kan davası

İnsanlarla konuşurken hep tepeden bakar, kahvede ısmarladığı dört bardak çay ile onları satın aldığını zannederek hep kendisi konuşur, kimseye “gık” dedirtmezdi. Babası köyün eski sayılı zenginlerindendi. Hanifi bununla yetinmemiş, Almanya ya giderek yıllarca çalışmış, servetine servet katmıştı. Babasının tek çocuğu olmasından dolayı onun ölmesiyle bütün serveti kendisine kalmıştı. Kapıdaki koyunun ineğin dananın, tarlalarının sayısı belli değildi. Kırışkan ve kendini beğenmişliğinden dolayı köylüleri ona Şişkin Hanifi derlerdi.

Üç kız çocuğundan sonra gözünü budaktan esirgediği, babasının adını verdiği oğlu Mahir dünyaya gelmişti. “Ocak umudu” diye büyüttüğü oğluna tahsil haricinde elinden ne geliyorsa esirgememişti. Çocuk babasından gördüğü bu iltifatlarla şımarmış, ele avuca sığmayan, evlerine konu-komşudan şikayetler getiren, anası Şerife kadının bütün karşı çıkmalarına rağmen azar yerine devamlı mükafatlandırılan, beline tabanca takılarak büyütülen biri olarak yetiştirmişti.

“Hey bre babasının koçu, nasılsın oğlum, harçlığın-beşliğın var mı, el içinde kel kalma, köyde sana ‘tık’ diyen olursa gel bana söyle, bak on dokuz yaşını geçtin, akşam hısımlara gidip askerden evvel nişanlıyla senin düğün gününü kararlaştıralım, düğününü yapayım da mürüvet'ini göreyim yavrum.Tabancanın emniyeti daima açık dursun, ne olur ne olmaz, burası köylük yer, yanında bol mermi bulunsun”. Şerife kocasını sabah kahvaltısında öfkeli bakışlarla izliyor, “yine bu gün babayığitliği üstünde olmaz olasanın dürzüsü” diye iç geçiriyordu. Şişkin Hanifi çaydan bir yudum çektikten sonra aklına ne düştü ise “Mahir oğlum, at kaç gündür dışarı çıkmadı, şunu dağ bayır biraz gezdiren olmaz mı.

Hamit kendi halinde, kimsenin azına- çoğuna karışmayan, aza kanaatkar yardımsever, efendi dövüş- kavga bilmeyen, köylülerince sevilen, fakir ama ekmeğini taştan çıkarmasını bilen birisiydi. Babası Necmi öldüğünde ondan kalan birkaç dönüm tarla, bağ, bahçe gibi taşınmazları kardeşleriyle aralarında henüz taksim etmemişler “biz Almanya dayız, şimdilik sen ek dik” diye ona bırakmışlardı. Bazen kardeşlerinden gelen yardımların yanında, el kapısı, omuz emeği ile kazanıp hanımı ve iki çocuğuyla gül gibi geçinip gidiyorlardı.

Hamit atlarını koştuğu pullukla güzün ekin ekmek için dağın yamacındaki tarlayı herk ediyordu. Alt- üst olan toprağın içindeki solucanları sığırcık kuşları yemek için adeta birbiriyle yarışıyorlardı. Hamit atları kamçılarken birkaç el silah sesiyle kendine geldi, başını biraz kaldırıncı gözüne önce bir at, sonrada Şişkin Hanifi'nin oğlu Mahir ilişti. Kazara ölmekten korkmuştu “hayırdır yeğenim niye ateş ettin ki, bak beni korkuttun”. Mahir, “Ne varmış bunda korkacak yahu, ha şurada kuşlara iki el ateş ettim, amma da korkakmışsın Hamit ağabey” dedi. Hamit, “yeğenim elinden bir kaza çıkar alimallah, bir daha dikkatli ol” dedi “ Ööf amma uzattın ağabey, ne olmuş yani”. Ağız dalaşmaları gittikçe sertleşmeye başlayınca Mahir beline soktuğu silahını “yarı tehdit amaçlı” Hamit ağabeyine

gösterdikten sonra atına atlayıp hızla oradan uzaklaştı.

İkinci vaktinden sonra kahvedekiler “sustalı maymun misali” birer bardak çaya teslim olmuşlar sessizce Şişkin Hanifi’yi dinliyorlardı. Hanifi bir Almanı kadın meselesinden nasıl dövdüğünü ballandıra- ballandıra anlatırken “beni bir dakika dinle de lafına kaldığın yerden sonra devam edersin Hanifi abi” diyen Hamit’in sözüyle konuşmasını gönülsüz kesmek zorunda kaldı. O değil den Hamit’i süzdükten sonra “di bağlım ne diyecağsen, çabuk dide yeğenim lafımız ortada kalmasın”. Hamit o gün olanları olduğu gibi anlattı. “Vaa yeğenim, bende bişi diyecaan sandıydım, adam şuncacık sabiyi şikayete mi gelir, bide abisi olacaan, bu gibi ufak-tefek şeyler için adamın lafı kesilmez” dedikten sonra kaldığı yerden konuşmasına devam etti.

Hamit kahveden eve gelince hanımı bir şeyler olduğunu sezince sorsa da bir cevap alamaz. Çocukların “başı üzerine” yemini koyunca her şeyi öğrenir. Doğruca gidip Şerife yengesine olanları anlatır. Akşam yemekten sonra Şerife olanlardan dolayı oğlu ve kocasını bir güzel fırçalar.

Aradan bir hafta geçtikten sonra Hamit hanımı ve çocuklarıyla tarlaya bostan çapalamaya gittiler. Mahir ve çobanları koyun sürüsünü bostanın içinde otlatıyorlardı. Ortada dikili hiçbir şey kalmamıştı. Şaşkınlığı az buçuk atlatan Hamit “Ne oluyor, benden ne istiyorsunuz” diye adamların üzerine yürüyünce köpekler bunlara hücum etti. Mahir hiç oralı olmuyor, köpeklerini azarlamıyordu. Hamit hanımı ve çocuklarını köpekten korumaya kalkışınca bereket insafa gelen çobanlar köpekleri durdurdu. Naciye gelinin bostanın hozan oluşuna, çocuklarında korkudan ağlayışına üzülen Hamit yarı kızgınlıkla sadece “Mahir, sürünü topla, elimden bir kaza çıkmadan şurayı hemen terk et” diyebildi.

Akşam olmadan şikayet için kahvenin yolunu tutan Nihat oradakilerden Şişkin Hanifi’nin eve gittiğini öğrendi. Çatal kapıdan girer girmez Mahir silahını çekip “hanımın beni nasıl olurda anama şikayet eder, size bu dünyayı dar ederim”. O anda anası Şerife gürültüyü duyunca yetişip oğlunu kenara çekmesiyle kocasını çağırması bir oldu. Hamit bu gidişinde de bir netice alamadı. Adam hanımından yılmasa “suçlu oldukları halde” Hamit’in leşini oraya serecekti. Hamit kuvvetlice ellerini ve dişlerini sıkarak “Şerife yengesinin kendisine sahip çıkmasının hatırına” sabırla evine döndü.

Bağ bellemenin tavı gelmişti. Hamit yanına aldığı dört-beş arkadaşıyla sabah bağına bellemeye giderken Şişkin Hanifi’nin koyun sürüsü de bağının yüz metre kadar köy tarafında otliyordu. Çobanlara hep beraber selam vererek yanlarından geçerlerken “yoldan geçenlere saldırmayın” diye çobanlardan biri köpekleri tutuyordu. Diğer çoban “bir şeyler diyecekmiş” gibi yanına yaklaştı, her nedense “gerisin geriye” sürünün başına döndü. Biraz sonra bağa vardılar. Bağ bağıktan çıkmış, kütükleri sökülmiş, kimileri dibinden kesilmiş, babası Necmi’nin diktiği onca meyve ağaçları kesilmiş yerlerde yatıyordu. Arkadaşlarını şaşkın bakışları arasında yıldırım hızıyla koşarak az sonra çobanın gırtlığına sarılması bir oldu. Çobanlar, “aman bizden duyulmasın, Mahir her şeyi kırdı, döktü, sizin geldiğinizi uzaktan görünce atına atladığı yukarıdan gitti”.

Hamit bağı, ameleyi bir tarafa bırakıp soluğu doğruca Şişkin Hanifi’nin evinde aldı. Hanifi sabah biraz geç kalkmış hanımıyla evin balkonunda kahvaltı yapıyordu. Hamit sağa-sola göz attı, Mahir meydanda görünmüyordu. Şerife kadın yine bir şeyler olduğunu sezmişti, “buyur oğlum sofraya” demişti ki, kır atın kişnemesi ahırdan Hamit’in kulaklarına kadar geldi. “Nereye sakladığınız bu şerefsiz oğlunuz karşıma çıksın, Yeter gayri onu kolladığın Hanifi ağa, benim buraya bu son gelişim, sabırda bir

yere kadar, bundan sonra bu kapıya şikayete gelmem, SIKARSAM ETE SIKARIM” dedi. Onu umursamaz bir tavırla dinleyen Şişkin Hanifi “sen kimsin ki kurşunun benim oğluma işlesin”. Hamit kararını verdi, bu kapıda çene çalacak biri değildi. Öfkesini içine gömüp hızla evinin yolunu tuttu.

Şerife kadın bir ağa kızıydı. Bu kapıya geldikten sonra zamanla örfi idareyi ele geçirmiş, Şişkin Hanifi'nin dizginlerini elinde tutuyordu. Zamanla yaşlandıkça köylülerince kendisine “Osmanlı bir kadın” denir olmuştu. Hamit evi terk ederken ondaki kararlılığı görmüştü. Mahirin kırdığı testilerin kırkı geçtiğini biliyordu. Eskiden bu köy kanlı köydü. Her evin aristağında intikamı beklenen kanlı gömlek asılı olurdu. Son zamanları okuyanlar çoğaldıkça köylü bu işten yavaş -yavaş vazgeçmeye başlamış, belki bu yüzden oğlu Mahire kimsenin sesi soluğu çıkmıyordu. Omuzlarını dikti, kaşlarını çatarak kocası Hanifi'ye “bana bak bana, herif olmadık düzrü, cacık, bu gidişle oğlanın başını yiyecaan amma bilmem ne zaman” deyip sofradan kalktı.

Hamit evinin bahçesinde öfkesini içine atarak hanımıyla domates çapalıyordu. Nuh emmi'sinin torunu Hüsnü koşarak geldi. Biraz soluklandıktan sonra “Hamit emmi beni babam savdı, senin Dağ tarlaya Mahir koyun sürüsünü sokmuş”. Hamit kırma çifte namlulu tüfeğini eline aldıktan sonra atna atladığı gibi tarlanın yolunu tuttu. Koyunlar başakları anında işkemeye indiriyorlardı. Olanları biraz izledikten sonra “ Ulan Mahir iti,sen belaya mı dolanıyon, nedir bana kastın” diye başlayan karşılıklı ağız dalaşını kavgaya dönmeden orada koyun otlatan başka çobanlar yetişip bunları ayırt ederken bu kez onların koyun ve keçileri oradaki tarlalara hücum etti. Bütün çobanlar kavgayı bırakıp koyunları tarlalardan çıkartmanın telaşına düştüler. Bu boşluktan istifade kavga yeniden başladı.

Hamit'in elindeki tüfeği gören Mahir “bu adam beni vuracak” korkusuna kapılarak boyunlarında demirden tort taşıyan köpeklerine” hay vererek” Hamit'in üzerine saldı. Hamit köpeklerden korkarak ilerideki çalılığa saklanmak için koşarken o anda silahını ateşleyen Mahir'in tabancasından çıkan mermilerden iki tanesi Hamit'in kol ve bacağına isabet etse de çalının arasına dalmıştı. Hamit ağırları olsa da can pazarındaydı. Kendisi "yerim belli olmasın" diye ateş etmezken Mahirin tabancasından çıkan mermiler sağından solundan vınlayarak geçiyordu. İlerleyen zaman içerisinde Mahirin tabancasının sesi kesildi. Hamit “acaba Mahir üstüme mi gelecek” diye tedbirini alsa da biraz sonra Mahir'in ilerde onları seyreden çobanlardan akrabası Yüksel'e “teyze oğlu mermim bitti, aman yetiştir” diye bağırdığını duydu.

Hamit ayağa kalktı, ağır ağır yirmi metre kadar ilerisindeki çukurda mevzi alan Mahir'e tüfeğini doğrultarak yürüdükten sonra diğer çobanlara da "araya girerseniz kimsenin gözünün yaşınıza bakmam tararım” diyerek gözdağı verirken varıp Mahirin alınına tüfeğini dayadı. Mahir çok yalvardı, en son “Hamit ağabey nişanlıyım kıyma bana ” deyip aman diledi. “Sen benim çocuklarım yetim koysaydın daha mı iyi olacaktı lan şımarık veledizne”. Az sonra kulakları sağır edecek yükseklikte iki takırtı sesine karışan "yandım anam feryadı" aks ederken bütün kuşlar korkuyla göğe yükselmiş, ortalığı insan nefesini tıkayacak derecede pis bir barut kokusu sarmıştı.

Diğer çobanların bağırıp çağırılmalarına pabuç bırakmadan atna binip oradan uzaklaştı. Amacı olayı kimseler duymadan evine yetişip eşyalarını yanına alarak jandarmaya teslim olmaktı. Dereye gelince eli tabancalı Hamit'in ablası Suna ile karşılaştı. Suna, “Hamit abi Mahirin silahının sesini duydum, ona bir şey mi oldu yoosam”?

Hamit soğukkanlılığını korurken bir yandan da akan kanlarını Suna ya göstermemeye gayret ederek “ baban Mahirin etine kurşun geçmez diyordu ya bacım” dedikten sonra atını hızla sürerek köyün yolunu tuttu.

ERDOĐAN ÇALIŐKAN 01 02 2019 GERÇEK YAŐANMIŐLİKLER.